

عنوان مقاله:

باید ها و نباید های ژئوپلیتیکی جمهوری اسلامی ایران در تقسیم دریای خزر

محل انتشار:

همایش آمایش سرزمین، جایگاه خزر و چشم انداز توسعه گیلان (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

محمدحسن نامی - استاد یار دانشگاه و دکتری جغرافیای سیاسی

علیرضا عباسی سمنانی - استاد یار دانشگاه و دکتری جغرافیای سیاسی

خلاصه مقاله:

انتزاع، الحاق، تجزیه و تقسیم هر کشوری در عرصه ژئوپلیتیکی باعث به وجود آمدن شرایط جدیدی برای معاهدات، قراردادهای و پیمان‌هایی می‌شود که آن کشور تا قبل از تغییر و تحولات تصویب کرده است. در این‌نوع تغییرات ژئوپلیتیکی، حقوق بین‌الملل وضعیت قراردادهای و معاهدات را پیش‌بینی کرده است که کشورهای تازه استقلال یافته با استناد به آن می‌توانند تا از زیر بار تعهدات حکومت تجزیه شده‌شان خالی‌کنند. از اصل تغییر و تحول و دکترین لوح پاک، عدم انتقال جمله قراردادهای و معاهدات می‌توان به قواعد اشاره کرد، هم‌چنین از جمله موارد مهمی که طبق اصول ژئوپلیتیکی و حقوق بین‌بنیادین اوضاع و احوال‌الملل نمی‌توان آنها را فسخ کرد، مساله معاهدات مرزی است که، این نوع معاهدات در عرصه بین‌الملل فسخ شدن نیست، جمهوری اسلامی ایران متعاقب فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی، از ابتدای طرح مساله رژیم حقوق‌دریای خزر، در صدد برآمد تا در درجه اول تصورات مربوط به تقسیم دریای خزر و وجود مرز دریایی در گذشته بین ایران و شوروی را رفع کند و از طرف دیگر از سهم نامناسبی که با توجه به شرایط و محدودیت‌های جغرافیایی عاید ایران می‌شود، احتراز کند. این مقاله سعی بر آن دارد با توجه به باید ها و نبایدهای ژئوپلیتیکی تقسیم دریاچه خزر، منافع جمهوری اسلامی ایران را در خصوص روش‌های مختلف تقسیم این دریا مورد بررسی قرار دهد.

کلمات کلیدی:

ژئوپلیتیک، حقوق بین‌الملل، دریاچه خزر، کنوانسیون حقوق دریاها

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/584766>

